

ὁ Δαμαλάς ὄνειροπολεῖ τὴν μητροπολιτικὴν τράραν· ὁ πλοῦτος ἔλαβε τὴν θέσιν τῆς ἰθικῆς, ἡ δημοσία θέσις ἰσοφαρίζει τὴν προσωπικὴν ἀξίαν, ὁ εὐπαιδευτος παραγκωνίζεται πρὸς χάριν τοῦ ἡμιμαθοῦς· ἡ ἐπιτυχία ἐξαγιάζει τὴν ἀσυνειδησίαν, τὰ κολακευτικὰ διάφορα τῶν ἐφημερίδων ἀντισταθμίζουσι τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, καὶ ἡ ἐπιτηδεύτης ἀποπνίγει καὶ αὐτῆς τῆς συνειδήσεως τὰς τύψεις. Ὁ ἀπαταίων εἶναι τολμηρός· ὁ ψεύστης εὐφυής· ὁ κοῦφος εἶναι πλήρης προτερημάτων, ὁ ἤλιθος εἶναι ἐμδριθής, ὁ κλόκας εἶναι χαρῆς, ὁ κακοήθης δὲν ἔχει κοινὰς προλήψεις, ὁ αἰσχρολόγος εἶναι ἐλευθερόφρων, ὁ χυδαῖος ἀφελής.

ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ.

ANEMOMAZOMATA

Εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀναγινώσκομεν ὅτι ἀνευρέθησαν εἰς ἀνασκαφὰς παρὰ τὰς Θήβας δύο κεφαλαὶ ἀγαλμάτων ἐν καλῇ καταστάσει. Ἡ εἰδησις εἶνε παρήγορος· ἀνὴν ὑπάρχωσι πράγματι κεφάλια, ἔστω καὶ λίθινα, ὑπὸ τὴν γῆν, τότε ἄς διαταχθῶσιν ἀνασκαφαὶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος, διότι οὐδέποτε ἡ χώρα αὕτη ἠοθήνηθη περισσότερον τὴν ἔλλειψιν κεφαλῶν.

*
*
*

Αἱ λίθινα κεφαλαί, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἐν τῇ Βουλῇ τελεσθέντα, θὰ εἶνε ἀξιόλογον πλεονέκτημα ἰδίως διὰ τοὺς κυρίους βουλευτάς. Π. χ. ὁ Δημητρακάκης μὲ μαρμαρίνην κεφαλὴν δύναται ν' ἀφηφήσῃ ὄλους τοὺς σιδηροὺς μανδάλους τοῦ βουλευτηρίου.

*
*
*

Καὶ ἐπειδὴ περὶ βουλῆς ὁ λόγος ἰδοὺ καὶ ἐν ἀνέκδοτον.

Εἰς ἐν τῶν ζυθοπωλείων τετάρτης τάξεως, ἐκεῖ ἔπου καὶ αὐτὴ ἡ δεκάρα διαφιλονεικεῖται ὑπὸ τριῶν τεσσάρων ἐπιμνηθιωμένων καὶ κατεσκληκυῶν σειρήνων, ἕμιλος θαμῶνων ὑπὲρ τὸ δέον εὐθυμος θορυβεῖ. Σφοδρὰ λογομαχία ἐγέρεται, ἀνταλλάσσονται ἐκφράσεις... ἀντιζυθοπωλικαὶ καὶ ὑφούονται αἱ βράβοι, ὅτε διὰ μᾶς ὁ καταστηματοῦχος ἐπεμβαίνειν

— Αἰ, κύριοι! φωνάζει· τί κατάστασις εἶν' αὐτή; κοπιᾶστε ἔξω! Τί τὸ ἐκμάμαεν ἐδῶ μέσα; Βουλευτήριον;

*
*
*

Φιλάνθρωπος τις ἱκτρός ἐν Κερκύρᾳ ἐπιχειρεῖ νὰ καταρτίσῃ σύστημα ἐκπαιδεύσεως τῶν τυφλῶν καὶ τῶν κωφάλλων. Ἡ πρόθεσις του εἶνε ἀρεστὴ τῷ Θεῷ, ἀλλ' ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν θὰ εἶνε ἐπιζήμιος εἰς τοὺς δυστυχεῖς τυφλοὺς καὶ κωφάλλους, ὅτινες χάρις εἰς τὸ πάθημά των οὐτε βλέπουσιν οὐτε ἀκούουσι τόσα παράδοξα πράγματα, τὰ ὁποῖα συμβαίνουσιν ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος.

*
*
*

Ἐὰν ὁ κ. Τρικουπῆς δὲν μᾶς ἔπεισεν ἐν τῇ βουλῇ ὅτι συνεκινήθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Γαμβέττα, κατάρθωσεν ἑμῶς τοῦτο διὰ τῆς Ὁρας. Διότι ἀναμφιδόλως δὲν ἐγράφη εἰς αὐτὴν ἐν ἡρεμίᾳ πνεύματος προκειμένου περὶ τοῦ Γαμβέττα, ὅτι «ὄν θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος».

*
*
*

Τὸ ὅτι ἦτο εἰλικρινὲς τὸ πένθος τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν θάνατον τοῦ Γαμβέττα τὸ συνάγομεν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐγράφησαν πολλὰ ποιήματα, δὲν ἀπήγγειλε λόγους ἐπιμνημοσύνους ἐκ τῆς Πνυκῆς ὁ κ. Δαμαλάς καὶ δὲν ἐγένετο πρότασις περὶ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος αὐτοῦ.

Ὁ Αἰὼν ἀπαντᾷ πρὸς ἡμᾶς μετὰ πικρίας, ἦν βεβαίως δὲν δικαιολογοῦσι τὰ παρ' ἡμῶν ἐν καλῇ πίστει γραφέντα. Ὁ Ἀσμοδαῖος, ἐφημερὶς σατυρικῆ, ἀξιοῖ ὅτι οὐδενὸς ἐλαττοῦται κατὰ τὴν εὐπρέπειαν. Δὲν εἶνε δὲ αὐτός, ὅστις ἤθελεν ἀποτεινόμενος πρὸς συνάδελφον μεταχειρισθῆ τὰς λέξεις ψευδός καὶ συκοφαντία. Ὁπωσδήποτε, ἐξ αὐτῆς τῆς λογοδοσίας τοῦ Αἰῶνος πηγάζει, νομίζομεν, ὅτι ὑπῆρξαν μέτοχοι ἀξιῶσαντές τινα ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ φύλλου. Οὐχ ἦττον εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα, ὅτι τὸ μετοχικὸν τοῦτο ζήτημα ἐλύθη ὑπὲρ τῆς κυρίας συντάξεως τοῦ Αἰῶνος.

Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Αἰῶνος, λαμβάνομεν εἰς σημείωσιν ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία ἡ ἐξεληθούσα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789 ἦτο «τρομοκρατία, σειρὰ κακουργημάτων, πολίτευμα ἐν ᾧ ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀσφαλείας ἐπεκράτει ἡ τυραννία, τὸ κακοῦργημα καὶ ὁ τρόμος». Ἐπιστεύομεν, καὶ μὴ πρὸς βάρος του, ὅτι ἀλλοίως εἶχε περὶ τῆς ἱστορικῆς ταύτης περιόδου πεποιθήσεις.

Ὁ Αἰὼν μᾶς λέγει πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτι τάχα δὲν μᾶς λαμβάνει ὑπ' ἔψιν διότι εἴμεθα φύλλον σατυρικόν, ἐνεκα τῆς μεγάλης σπουδαιότητός του. Ἄλλ' ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τῷ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἰς τὸν ἔπου συνεχῶς τὰ σπουδαία γίνονται γελοῖα, δὲν εἶνέ τι παράλογον ἐὰν κατ' ἀντίθεσιν ἡ σάτυρα παρίσταται συχνάκις σοβαρότερα τῆς δῆθεν σπουδαιολογίας. Ὁ Λουκιανὸς ἦτο πολὺ σπουδαιότερος πολλῶν γραμικύλων ρητορῶν τῆς ἐποχῆς του, ὄνειροπολούντων ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ρωμαϊκοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀετοῦ τὴν ἐπάνοδοσιν τῶν χρόνων τῆς δημαγωγικῆς τυραννίας. Δὲν εἶνε δὲ καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ εἶνέ τις Θεουκυδίδης ἢ Τάκιτος διὰ νὰ γράφῃ συντόμως καὶ σαφῶς, καὶ νὰ μὴ ἀποκοιμίζῃ τὸν ἀτυχῆ Ἀναγνώστην. μέτοχον ἢ μὴ, ἀπὸ τοῦ τρίτου περιπέου μέρους ἐνδὲς σπουδαίου ἄρθρου.

